Caleb

Caleb

Ce bucurie să ne regăsim cu Caleb şi fiică-sa Acsa! Caleb, după cum ştim, a fost trimis să is-codească pământul făgăduinţei cu Iosua şi alţi zece bărbaţi. Cei zece au prezentat un raport defavorabil despre ţara Canaanului. Caleb şi Iosua, din contra, au insistat ca Israel să meargă înainte şi să ia imediat în stăpânire Canaanul. „Vom fi biruitori", au apreciat ei (Numeri 13.30). Israel însă a refuzat să asculte şi a trebuit să pribegească prin pustie încă 40 de ani. Deşi inima lui Caleb a rămas în Canaan, el a trebuit să împărtăşească soarta poporului. în cursul celor 40 de ani, ori de câte ori tabăra era instalată pe aceste imense şi sălbatice întinderi de nisip, în faţa munţilor de culoare roşiatică şi învăluiţi în nori, ale căror piscuri se profilau în bătaia soarelui, mi-o imaginez pe micuţa Acsa aşezându-se împreună cu fraţii ei (1 Cronici 4.15) în preajma tatălui ei, ea însăşi pe genunchii lui, cu braţele răsucite împrejurai gâtului puternicului bărbat, ascultând istorisirile captivante pe care numai Caleb ştia să le povestească: istorii ade-vărate, uriaşi pe care îi văzuse cu propriii săi ochi şi locuind în nişte cetăţi întărite, înconjurate de ziduri înalte; apoi Caleb vorbea de bunătăţile pe care le dădea pământul ţării, de exemplu un cior-chine de strugure care trebuia purtat pe o prăjină de câte doi oameni; după toate acestea, tatăl avea să le mai spună că, într-o zi, cu ajutorul lui Dum-nezeu, poporul va fi în stare să-i biruie pe uriaşii aceştia şi că într-o zi ţara va aparţine copiilor lui Israel. Oare istoria preferată să fi fost cea privitoare la Hebron? Cine ştie? Va fi spus cum Avraam, după ce s-a despărţit de nepotul său Lot care îşi alesese câmpia Sodomei, şi-a instalat cortul la Hebron şi a zidit acolo un altar; a cumpărat acolo un ogor şi peştera Macpela pentru a îngropa pe Sara, după care tot acolo a fost înmormântat şi el de fiii săi Isaac şi Ismael; le-a urmat Isaac, Rebeca, Lea şi în acelaşi ogor a fost depus trupul lui Iacob adus din Egipt. Caleb le va mai fi vorbit despre Iosif, fiul preaiubit al lui Iacob, terminând aceste povestiri cu următoarele cuvinte: „Hebronul, locul cel mai scump inimilor noastre din tot Canaanul, este moştenirea noastră. Acolo suntem acasă la noi!" Şi le va fi repetat cuvintele lui Moise: „Ţara în care a călcat piciorul tău va fi moştenirea ta pe vecie, pentru tine şi pentru fiii tăi, pentru că ai urmat în totul pe Domnul Dumnezeul meu" (Iosua 14.9). Ochii micuţei Acsa străluceau la auzul acestor povestiri minunate care o făceau să iubească tot mai mult ţara făgăduinţei, dealurile şi văile sale, roadele şi păşunile ei.

Ca şi copiii, noi învăţăm să iubim de timpuriu lucrurile lui Dumnezeu. Nu apreciem în suficientă măsură valoarea serilor petrecute în mijlocul copiilor când, cu ei pe genunchii noştri, împrejurul nostru sau chiar în paturile lor, răspundem la aceste cuvinte rugătoare: „Povesteşte-ne ceva!" Este o şansă pentru care vom vrea mai târziu să dăm orice, numai că aceasta nu se mai repetă. Tineri părinţi, este rândul vostru să folosiţi şansa aceasta de a-i învăţa pe copiii voştri să iubească patria cerească spre care mergem bucuroşi. Când inimile sunt tinere, sentimentele simt calde şi entuziasmul puternic. Chiar dacă aţi avut o zi grea, de maximă solicitare, nu rataţi prilejul de a da învăţături urmaşilor voştri, ocazie care valorează mai mult decât tot aurul lumii.

Caleb nu avea în faţă numai copiii săi. Şi nepotul lui, Otniel, încă tânăr a fost profund impresionat de cuvintele unchiului lui. El a început să iubească, odată cu câmpiile Canaanului, şi pe micuţa sa verişoară Acsa. După intrarea în Ţara făgăduinţei, unchiul său a zis: „Celui ce va bate cetatea Chiriat-Şefer şi o va lua, îi voi da de soţie pe fiica-mea Acsa." „Otniel, fiul lui Chenaz, fratele lui Caleb, a luat-o; şi Caleb i-a dat de soţie pe fiica-sa Acsa" (Iosua 15.16-17). înseamnă că Otniel şi Acsa erau însufleţiţi de acelaşi spirit referitor la ţara Canaanului, de vreme ce aceasta l-a înduplecat pe soţul ei să ceară de la tatăl ei o câmpie; nu a trebuit să insiste prea mult; Caleb îşi iubea fiica şi încerca o bucurie sinceră găsind la ea aceeaşi dragoste pentru pământul făgăduinţei. Ce satisfăcut trebuie să fi fost el văzând-o cum coboară de pe măgar şi vine spre tatăl ei. Ştiind că o dorinţă a adus-o, Caleb o şi întreabă: „Ce vrei?" Ea a răspuns: „Dă-mi o binecuvântare, căci mi-ai dat pământ secetos; dă-mi şi izvoare de apă." Şi el i-a dat Izvoarele de sus şi Izvoarele de jos." (Iosua 15.18-19). Credeţi că tatăl a fost supărat de îndrăzneala fiicei care i-a adresat o asemenea cerere? El i-ar fi putut răspunde astfel: „Ţi-am dat deja un pământ de miazăzi, nu-i de ajuns? Ce mai vrei?" Imposibil să spună el aşa ceva: Acsa era o fată după inima lui, ea dorea izvoarele Canaanului, şi tatăl îi dă dublu decât ceea ce ceruse. Tot aşa procedează Domnul faţă de noi. „îţi voi da şi ce n-ai cerut" (1 împăraţi 3.13).

Inima bătrânului unchi trebuie să fi fost foarte mulţumită de a fi găsit în nepotul său un bărbat demn de fiica pe care o iubea atât de mult. Dar asta nu-i totul. Pe măsură ce treceau anii, Israel se depărta tot mai mult de Domnul, a cărui mânie creştea din cauza aceasta faţă de poporul Lui. Ur-marea a fost că El i-a dat pe Israeliţi în mâinile duşmanilor lor. Dar când ei au strigat spre Dum-nezeu, El le-a asigurat un salvator în persoana lui Otniel, fiul lui Chenaz, fratele cel mai mic al lui Caleb. Acesta a fost primul dintre judecători. îmi place să cred că Otniel şi Acsa erau pregătiţi pentru o sarcină atât de nobilă, deja prin cele povestite de bătrânul Caleb cu privire la ţara pe care au ajuns s-o iubească fără s-o fi văzut.

Doamne, ajută-ne să câştigăm inima copiilor noştri!

Despre Caleb, Dumnezeu zice: „Pentru că robul meu Caleb are un alt duh şi M-a urmat în totul, îl voi face să intre în ţara în care s-a dus, şi urmaşii lui o vor stăpâni" (Numeri 14.24). Şi Caleb a spus el însuşi: „Eu am urmat în totul calea Domnului Dumnezeului meu" (Iosua 14.8). Numele Caleb înseamnă „câine." Un câine bun, credincios, îl ur-mează totdeauna pe stăpânul lui şi-i rămâne devotat. Spiritul lui Caleb a influenţat-o, desigur, pe fiica sa. Dar evlavia nu se moşteneşte. De aceea cât de trist este să găsim printre urmaşii lui Caleb, un om grosolan şi răutăcios ca Nabal! (1 Samuel 25.3.)